

Sygn. akt III KZ 57/20

POSTANOWIENIE

Dnia 7 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

w sprawie **A. G.**

skazanego wyrokiem łącznym

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 7 października 2020 r.,

zażalenia obrońcy skazanego

na zarządzenie Przewodniczącego V Wydziału Karnego – Odwoławczego Sądu Okręgowego w L.

z dnia 2 lipca 2020 r., sygn. akt V Ka (...) (V WKK [...]) o odmowie przyjęcia kasacji,

p o s t a n o w i ł

uchylić zaskarżone zarządzenie i przekazać sprawę Sądowi Okręgowemu w L. do dalszego postępowania.

UZASADNIENIE

Obrońca skazanego A. G. wniósł kasację od wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 2 stycznia 2020 r., sygn. akt V Ka (...), w której – zaskarżając orzeczenie w całości – zarzucił:

1. rażące naruszenie przepisów postępowania w sposób mający wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 i 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. „przez błędne przyjęcie przez Sąd II instancji, że kara łączna pozbawienia wolności w pełni uwzględnia całokształt ujawnionych w sprawie okoliczności, w tym okoliczności związanych ze związkiem przedmiotowym istniejącym pomiędzy popełnionymi czynami, a

przestępstwa, za które A. G. został skazany podlegających łączeniu, zostały popełnione w znacznym odstępie czasowym i trudno doszukać się bliskiego związku jeśli idzie o kategorię przestępstw ze względu na przedmiot ochrony przeciwko którym skazany skierował swoje działania, podczas gdy pomiędzy przestępstwami istniał związek przedmiotowy, gdyż znaczna część czynów zabronionych osądzonych wyrokami podlegającymi łączeniu kierowana była przeciwko temu samemu dobru chronionemu prawem – mieniu oraz zostały popełnione w krótkich odstępach czasu, a znaczna część czynów zabronionych skazanego dotyczy przestępstw z art. 279 § 1 k.k., art. 278 § 1 k.k. lub art. 289 § 1 i § 2 k.k.”,

2. rażącą niewspółmierność wymierzonej kary łącznej.

Zarządzeniem z dnia 2 lipca 2020 r. w sprawie o sygn. akt V Ka (...) (V WKK [...]) Przewodniczący V Wydziału Karnego – Odwoławczego Sądu Okręgowego w L. odmówił przyjęcia kasacji wskazując, że z art. 523 § 1 k.p.k. wynika, że kasacja nie może być wniesiona wyłącznie z powodu niewspółmierności kary, tymczasem w kasacji obrońcy skazanego:

- jeden zarzut wprost wskazuje na uchybienie określone w art. 438 pkt 4 k.p.k.,
- drugi z zarzutów wprowadza stwierdza rażące naruszenie prawa procesowego, to jednak także dotyczy kary,

co powoduje, że omawiany nadzwyczajny środek zaskarżenia jest niedopuszczalny.

Zarządzenie to zaskarżone zostało w całości przez obrońcę skazanego. We wniesionym zażaleniu skarżąca zarzuciła „obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj.: art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 523 § 1 k.p.k. przez przekroczenie granic wstępnej kontroli kasacji i bezpodstawne przyjęcie, że zarzuty sformułowane w kasacji z dnia 6 lutego 2020 r. od wyroku Sądu Okręgowego w L. V Wydział Karny – Odwoławczy z dnia 2 stycznia 2020 r. odnoszą się wyłącznie do wymierzonej A. G. kary, podczas gdy w kasacji został wskazany zarzut rażącego naruszenia przepisów postępowania mający wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia tj.: art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. i art. 7

k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k.”. Powołując się na ten zarzut skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego zarządzenia w celu podjęcia dalszych niezbędnych czynności w toku postępowania przedkasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Mimo ułomności podniesionego zarzutu wniesione zażalenie zasługuje na uwzględnienie.

Korzystając z kompetencji przewidzianej w art. 530 § 2 k.p.k. odmówiono przyjęcia wniesionej kasacji ze względu na to, że jest ona niedopuszczalna z mocy prawa. Istotnie, zgodnie z art. 523 § 1 zd. drugie k.p.k., kasacja nie może być wniesiona wyłącznie z powodu niewspółmierności kary. Gdyby w nadzwyczajnym środku zaskarżenia obrońcy skazanego podniesiono jedynie zarzut z pkt 2, to rzeczywiście kasacja byłaby niedopuszczalna z mocy prawa. Skarga obrońcy zawiera jednak również zarzut opisany w pkt 1, który – pomijając kwestie redakcyjne – kwestionuje prawidłowość rozpoznania (art. 433 § 2 k.p.k.) zarzutu podniesionego w apelacji. W zaskarżonym zarządzeniu wprowadzie zauważono, że w zarzucie tym podnosi się rażące naruszenia prawa procesowego, to jednak nie czyni to kasacji dopuszczalną, ponieważ dotyczy on kary. Inaczej mówiąc, według Przewodniczącego Wydziału, kasacja jest niedopuszczalna z mocy prawa, jeżeli podniesiony w niej zarzut dotyczy kary. Stanowisko to jest w jaskrawy sposób sprzeczne z treścią art. 523 k.p.k., co trafnie zauważono w końcowym fragmencie uzasadnienia zażalenia. Przedmiotem zaskarżenia kasacją jest wyrok sądu odwoławczego (art. 519 k.p.k.). Przepis ten i regulacje zawarte w art. 523 k.p.k. nie przewidują ograniczenia zakresu zaskarżenia, nie wykluczają więc możliwości zaskarżenia orzeczenia wyłącznie w zakresie rozstrzygnięcia o karze. Zawarte w art. 523 § 1 zdanie drugie k.p.k. słowo „wyłącznie” należy rozumieć w ten sposób, że nie jest dopuszczalne zaskarżenie kasacją wyroku w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze, jeżeli podnosi się jedynie zarzut jej niewspółmierności. W konsekwencji w kasacji można twierdzić, że kara jest niewspółmierna pod warunkiem, że zarzuca się rażącą obrazę prawa materialnego lub procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia o karze (zob. wyrok Sądu

Najwyższego z dnia 3 listopada 1999 r., IV KKN 206/99, OSNKW 2000, z. 1 – 2, poz. 15).

W świetle powyższych uwag stwierdzić należy, że przedmiotem kontroli okołokasacyjnej winno być to, czy w nadzwyczajnym środku zaskarżenia podniesiono zarzuty rażącej obrazy prawa, która mogła mieć istotny wpływ na treść wyroku sądu odwoławczego, a nie to czy przedmiotem zaskarżenia jest wyłącznie rozstrzygnięcie o karze.

Kierując się powyższym orzeczono jak na wstępie. W toku dalszego postępowania organ rozstrzygający kwestię dopuszczalności kasacji będzie zobowiązany do zbadania wszystkich przesłanek, o których mowa w art. 530 § 2 k.p.k.